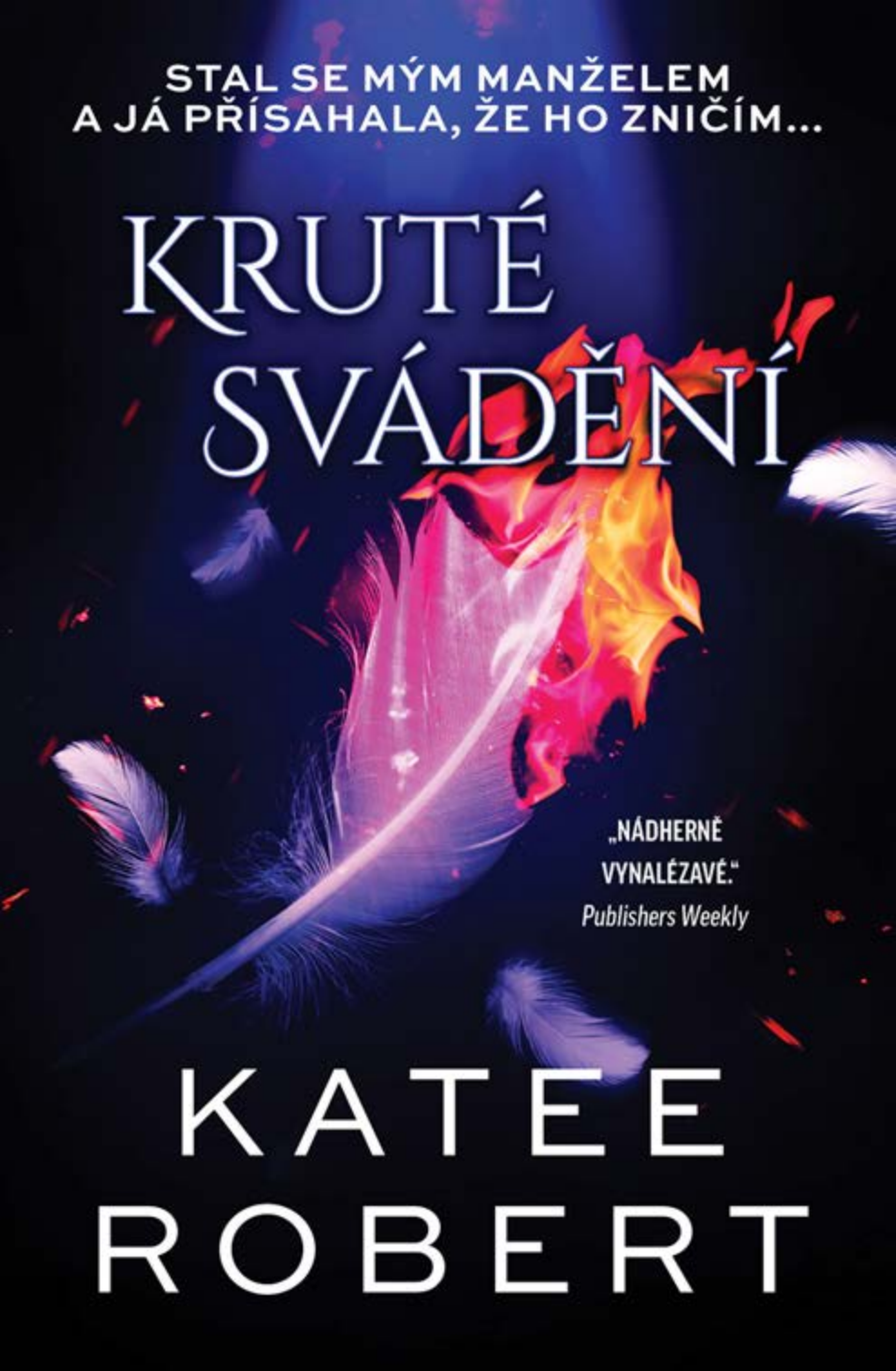


STAL SE MÝM MANŽELEM
A JÁ PŘÍSAHALA, ŽE HO ZNIČÍM...

KRUTÉ SVÁDĚNÍ



„NÁDHERNĚ
VYNALÉZAVÉ.“

Publishers Weekly

KATEE
ROBERT

KRUTÉ SVÁDĚNÍ

CRUEL SEDUCTION

Copyright © 2023 by Katee Robert

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2025

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5926-2 (pdf)

KRUTÉ SVÁDĚNÍ

KATEE ROBERT

přeložila Šárka Králíková

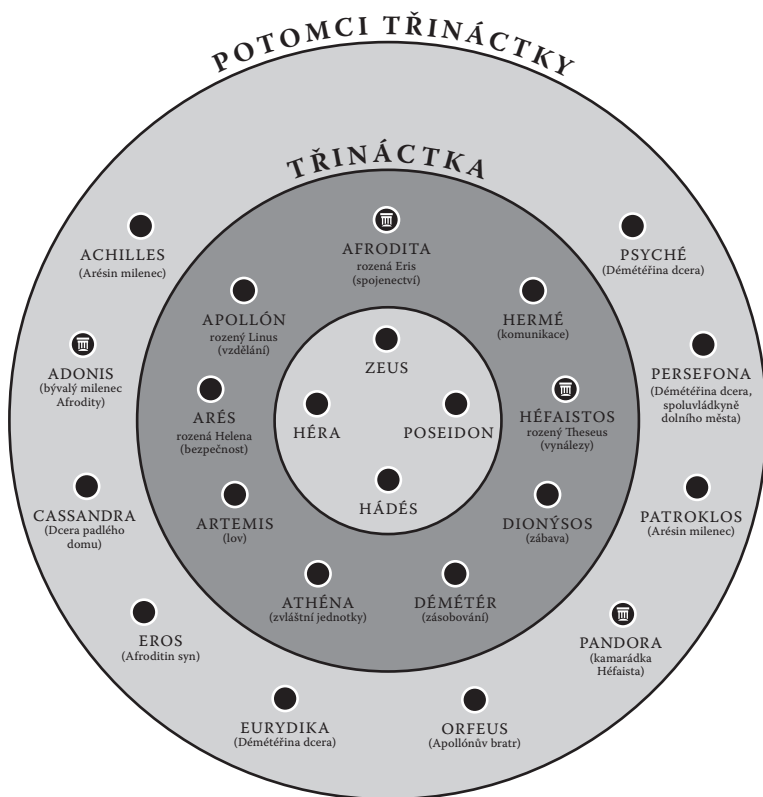


Pro každého, kdo miluje BINEC. Tahle je pro vás.

Olymp



Vládnoucí rodiny Olympu



VNITŘNÍ KRUH

Hádés: vládce dolního města

Héra: (rozená Kallistó), manželka vládnoucího Dia, ochránkyně žen

Poseidon: správce přístavu, dovoz/vývoz

Zeus: (rozený Perseus), vládce horního města a Třináctky

MUSEWATCH

Dříve v Olympu...

Miláčkovi Olympu se zapalují lýtka!

Persefona Dimitriouová všechny šokovala, když utekla před zasnubami s Diem a skončila v Hádově posteli!

Zeus mrtev po pádu z mrakodrapu!

Perseus Kasios nyní převezme titul Dia. Jak ob stojí v otcových botách?

Afrodita v exilu

Třináctka vyhnala z města Afroditu poté, co veřejně vyhrožovala Psyché Dimitriouové, která se provdala za jejího syna Erota. Jako svou nástupkyni Afrodita zvolila Eridu Kasiosovou.

Arés je mrtev...

O novém Aréovi rozhodne blížící se turnaj... a hlavní cenou bude Helena Kasiosová.

... ať žije Arés!

V ohromujícím zvratu se Helena Kasiosová rozhodla utkat o svou vlastní ruku... a zvítězila! Nyní máme ve Třináctce tři sourozence Kasiosovy.

Nová krev ve městě!

Po neúspěchu v souboji o titul Aréa získal Mínós Vitalis se svou rodinou olympské občanství, které oslavuje nevídanou týdenní party. Máme seznam hostů. Neuhodnete, koho všechno pozvali!

Našel Apollón konečně lásku?

Kassandra Gatakiová, která byla většinu života v nemilosti, ulovila jednoho ze Třináctky! S Apollónem si v Dryádě velice důvěrně povídali.

Vražda přeje odvážným

Tragédie! Héfaistos byl zabit Theseem Vitalisem, který využil málo známý zákon, a tak se stal novým Héfaistem. Přináší to zajímavé možnosti.

I

AFRODITA

Už v dětství jsem věděla, že se neprovdám z lásky. Láska je pohádka, fantazie vystavěná na lžích tenkých jako pavučinka. Obyčejní lidé se berou z lásky. Usadí se, zasadí strom, pořídí si dvě a půl dítěte a psa Puntu. Možná jsou nakonec šťastní. Možná ne.

Moje cesta to není.

Já se provdám pro moc. Z povinnosti. Pro Olymp.

Utáhnu si mašli na hedvábném županu a vzdoruju nutkání přecházet sem a tam po salonku pro nevěstu. Před pouhými patnácti minutami se to tu hemžilo družičkami, kadeřnicemi a maskérkami, ale všechny jsem je poslala pryč, abych se mohla na okamžik volně nadechnout. Dva týdny ani zdaleka nestačí na zorganizování svatby, která by byla hodná mého titulu, ale nouze dělá mistra.

Můj ženich je nepřitelem města, které miluju. Vrahem, který zabil bývalého Héfaista, jen aby získal jeho titul. On a jeho rodina zosobňují nebezpečí, jaké tohle město nikdy nepoznalo, a protože bariéra kolem Olympu selhává, v sázce je ještě mnohem víc.

Sice vůbec nepochybuju o tom, že tohle je správný krok, ale to neznamená, že mě to nepřijde draho.

Přitisknu si ruku na bok, kde mě bolí včerejší čerstvé tetování. Je to malý, nenápadný květ sasanky. Normálně nebývám tak sentimentální, ale nyní mi to fyzické

nepohodlí ulevuje od pobolívání na srdci. Nebo si to přinejmenším namlouvám, když se obrátím k oknu s výhledem na dvůr, kde zakrátko projdu uličkou a upíšu svůj život novému Héfaistovi.

Řady židlí jsou napůl zaplněné všemi důležitými lidmi z města. Moje rodina však není nikde v dohledu. Nejspíš někde za zavřenými dveřmi tiše diskutují a vymýšlejí, jak zajistit, aby se mě můj ženich nepokusil nechat u oltáře samotnou.

Přece jen si tuhle svatbu nezvolil.

Usměju se. Nevím, čeho se Theseus Vitalis snažil dosáhnout, když si titul Héfaista uzurpoval silou, ale je tady jen malou rybkou ve velkém rybníku, přestože je teď jedním ze Třináctky. Pokusil se sňatku vzdorovat, ale vzhledem k tomu, že s manželstvím souhlasil celý zbytek Třináctky, byl v podstatě přehlasován.

Já si tohle zvolila. A své rozhodnutí nezměním. Vyrostla jsem jako dcera Dia – a nyní jsem sestrou dalšího – a nikdy jsem nepochybovala o tom, že mé manželství bude sloužit politice.

Také to znamená, že mi násilí ani smrt nejsou cizí. A pokud se Mínóovi lidé pokusí získat můj titul tím, že z něj udělají vdovce...

Ignoruju mráz, který mi přeběhne po zádech a nepříjemně se podobá strachu. Vládneme Olympu a to znamená, že všichni plaveme v krvi, dokonce i ti z mých vrstevníků, kteří předstírají opak. Nikdy jsem si nemohla dovolit snít o romantické budoucnosti a teď s tím rozhodně nebudu začínat.

Udělám cokoli, abych tohle město udržela v bezpečí.

Dokonce i tohle. Především tohle. Pro tohle jsem se *narodila*.

Zakleпání na dveře mě přinutí odvrátit se od okna. Znovu si utáhnu opasek županu, přesvědčím se, že mám

bezchybný make-up a přejdu ke dveřím. „Řekla jsem, že potřebuju trochu času. Proč se...“ Zarazím se, když spatřím, kdo je na druhé straně. Dřív mi ta bolest u srdce připadala otravná. Nedá se ale porovnávat s ryzí agónií, která ve mně vzplane při pohledu do Adonisových tmavých očí.

Sluší mu to. Samozřejmě, že vypadá dobře. Vždycky tomu tak je, i když očividně málo spí. Tmavě snědou plet má v časném odpoledním světle zružovělou, ale kolem očí se mu jasně rýsují vrásky značící vyčerpání. Neusměje se. To nevádí. Už si jeho úsměvy nezasloužím, ale i tak za ně truchlím. „Adonisi,“ řeknu tiše. „Co tady děláš?“

„Dostal jsem pozvánku.“ Teprve tehdy si uvědomím, že má na sobě na míru šitý světle šedý oblek. Vždy se obléká dobře, ale tohle je očividně *slavnostní* oděv.

Já jsem ho nepozvala. Dovedu být krutá, ale nedělám to lidem, na nichž mi záleží. Těm, které... miluju. Polknu, abych se zbavila toho příšerného tlaku v hrdle. „Neměl jsi chodit.“

Nepopře to. Místo toho se do mě vpíje očima. „Měl jsem to být já, Erido.“

Je jediným člověkem mimo mou rodinu, který používá mé rodné jméno, ne můj titul. Dřív mi to připadalo jako naše malé tajemství, ale teď to je, jako by vytasil nůž a bodl mě. Bozi, proč to tolik bolí? „Nikdy jsi to nemohl být ty.“ Hlas mám zhrublý bolestí. „Můj bratr by to nikdo nedovolil.“ Jenže to je jen zbabělá výmluva. Zeus mě nenutil vzít si Héfaista. Sama jsem se rozhodla, že to udělám. Napřímím ramena. „Ani *já* bych to nikdy nedopustila.“

Kdybych se mohla vdát z lásky, bez váhání bych si vzala Adonise. Náš vztah nikdy nebyl vysloveně dokonalý, ale byl stálý svou nestálostí. Umí mě rozesmát líp než kdokoli jiný ve městě a doopravdy mi věnuje pozornost, přestože nemá zrovna rád mou zbrklou povahu.

Jenže jsem Afrodita, dříve Eris Kasiosová, dcera jednoho Dia a sestra jiného. Můj osud byl napsaný, už když jsem se narodila.

Adonis pevně sevře čelist. „Pojď se mnou.“

„Cože?“

„Pojď se mnou,“ zopakuje Adonis a nabídne mi svou velkou ruku. „Už jsem podplatil Tritona. Musíme se jen dostat k hranicím a on nás provede skrz. Tohle dělat nemusíš, Erido. Můžeme odejít. Začít nový život někde mimo tohle zasrané město a být šťastní.“

Pálí mě za očima, ale jsem Kasiosová a už v útlém věku jsem se naučila ovládat vlastní slzy. Nebudu brečet, přestože mám pocit, jako by se rozbité střepy mého srdce třely o sebe a měnily se v prach. „Ne.“

Nespustí ruku. „Nemusí to skončit takhle.“

Jak ho teď můžu milovat ještě víc, když vím, že je ochotný pro mě obětovat všechno, přestože bych to po něm nikdy nechtěla?

Pomalu zavrtím hlavou. „Ne,“ zopakuju. „Měli jsme něco výjimečného, Adonisi. Nekaz to teatrálností.“ Ta slova jsou krutá. Záměrně. Ztěžka polknu a pokračuju dál. Jestli ho musím zranit, abych ho ochránila, tak to taky udělám.

Právě proto jsme nikdy nemohli být spolu. Adonis se ve mně pořád snaží vidět to nejlepší a odmítá si přiznat, jak hluboko jsem ochotná klesnout, abych ochránila své lidi a své město. On vždy ucouvne před tím, co je nutné udělat, zatímco já si nemůžu dovolit váhat.

„Erido...“

„Afrodito.“ Svírám dveře takovou silou, až mi zbělají klouby prstů. „Jsem *Afrodita* a ty by sis to měl do prdele pamatovat. Zvolila jsem si to, Adonisi. Zvolila jsem si... jeho.“

„Nelži mi. Nenávidíš ho.“

„Radši bych mu podřízla krk, než abych mu dovolila navléknout mi prsten.“

Trhne sebou. „Tak *proč?*“

„Víš proč.“ Musím se ovládnout a ztišit svůj hlas. „Tví rodiče z tebe nevychovali žádného hlupáka, tak si přestaň hrát na nevinátka. Mínós už do Třináctky zařal drápy a tím rozhodně neskončí. Co se stane, když stáhneme ocas, utečeme a ostatní tu necháme, aby zaplatili za jeho ambice?“

„To není fér.“

„Ne, to není. A zrovna tak není fér, že ses tady ukázal a žádáš ode mě něco, o čem dobře víš, že ti to nemůžu dát.“ Srdce mě bolí tak moc, že se skoro nedokážu nadechnout, ale nedám to na sobě nijak znát. „Dělám, co musím, abych ochránila tohle město a všechny jeho obyvatele. Včetně tebe.“

Tohle manželství je jediné možné řešení. Přátele má člověk mít blízko a nepřátele ještě blíž. Chci, aby Héfaistos zaplatil za to, co provedl, a nejlépe to budu moct zařídit, když budeme sdílet tentýž život, domov i postel. On a jeho malá zvrácená rodina se nebudou moct plížit kolem, když budeme v tak těsném kontaktu. Nakonec udělá chybu a až se to stane, budu připravená získat veškeré potřebné informace, abychom Mínóa porazili.

A mezitím svého nového manžela zaměstnám natolik, aby neměl čas plánovat svůj další krok.

Pozvednu bradu. „Provdám se za něj, Adonisi. Je jedno, co řekneš nebo uděláš, nerozmyslím si to.“ Nejradši bych se mu za to všechno omluvila, ale přestože s ním soucím, nelituju toho, že dělám, co je nutné. „Myslím, že bys měl odejít.“

Nahrbí svá široká ramena. „Myslíš to vážně. Opravdu si ho vezmeš.“

„Ano.“ Bolí mě dívat se, jak se hroutí, ale ještě víc mě zabolí, když se narovná a setře se to ze sebe. Každý, kdo má

v Olympu nějakou moc, se brzy naučí lhát, slovem, činem nebo výrazem v obličejí.

Adonis se nikdy dřív neobtěžoval lhát *mně*.

Teď to ale udělá širokým úsměvem, který se mu však neodrazí v očích. „Beru to na vědomí, Afrodito.“

U všech bohů, bolí to, když z jeho rtů slyším *tohle* jméno. „Adonisi...“

„Uvidíme se někdy jindy. Nebo nikdy.“ Bez dalšího slova se otočí a odejde.

Nabádám se, abych zavřela dveře, nedívala se za ním a nedoufala, že se ke mně navzdory všemu otočí a že ta věc mezi námi neskončí nadobro.

Vím, že tomu tak nebude. Adonis není žádné nevinátko. Vyrostli jsme společně. Přesně ví, co je třeba, aby člověk v Olympu získal moc – a aby si ji udržel.

„Erido?“

Při zvuku sestřina hlasu sebou trhnu. Ani jsem ji neslyšela přicházet. „Jsem v pohodě,“ řeknu automaticky. Skoro to zní, jako bych tomu věřila.

„To byl...“ Podívá se přes moje rameno a spatří Adonise mizejícího za rohem.

„Nechci o tom mluvit.“ Vráťím se do pokoje. Musím se pětkrát zhluboka nadechnout, než své emoce zcela ovládnou. Nové tetování na mém boku jako by pulzovalo do rytmu mého srdce, ale to si se mnou jen zahrává moje vlastní mysl. „Pomoz mi navléct si ty šaty.“

Helena – Arés, jak se teď jmenuje – mě následuje do pokoje s ustaraným pohledem ve svých světle hnědých očích. Ona už je připravená, oblečená ve vkusných červených šatech pro družičku, které jsem vybrala minulý týden. Nebylo snadné zařídit, aby nám je upravili včas, ale návrhářka to zvládla. Ne ta legendární Juliette – ta mě nemá moc v lásce –, ale jiná, kterou mi doporučila Psyche Dimitriouová.

Sestra rozepne igelitový obal šatů. „Nemusíš to dělat.“

Tuhle konverzaci jsme od chvíle, kdy jsem oznámila, že se provdám za nového Héfaista, a kdy Třináctka náš sňatek prohlásila za podmínku přijetí jeho i mocichtivého Mínoa v našem těsném kruhu, vedly snad už pětkrát.

Jenže Helena je idealistka. Stále nevím, jak to mohla dokázat, když vyrostla ve stejné rodině jako já. Když jednoho v dětství týrá jeho megalomanský otec, naučí se na svět nahlížet z jiné perspektivy. Helena ale roli, kterou jí přidělili už po narození, celý život vzdorovala.

Já jsem ji naopak přijala.

Neobtěžuju se s odpovědí a ona zvedne moje šaty a podrží je tak, abych do nich mohla vkročit. Svou image na tuhle událost jsem si pečlivě připravila. Zvolila jsem šaty, které klesají hluboko mezi prsy a zbytek těla těsně obepínají. Látku stejného odstínu jako moje plet zkrášluje jemná krajka. Mají lákat a škádlit.

Tohle manželství nebude jen naoko. Nezavdám svému manželovi ani jediný důvod prohlašovat, že náš sňatek není legitimní. Nedovolím mu ho anulovat, což znamená, že ho budeme muset i naplnit, přestože je mi ta představa odporná. Héfaistos je takovým drsným způsobem celkem přitažlivý, ale je neohrabaný a zhruba tak důmyslný jako cihla prohozená oknem. Vzájemná nenávisť může vést k intenzivnímu sexu, ale v tomhle případě si nedělám žádné iluze. Neustále se na mě dívá, jako by ze všeho nejradši viděl moji krev rozstříkanou po zdech, takže asi budu mít štěstí, pokud se oba dožijeme rána.

Helena mě zapne a s nečitelným výrazem ve tváři ustoupí. Když stojíme vedle sebe, je zřejmé, že jsme blízké příbuzné. Zbarvení vlasů jsme obě zdědily po matce, i když Helena má vlasy o něco světlejší a s červenými pramínky, které zachytávají odpolední slunce. A taky je krásnější. I když u ní se slovo krásná úplně použít nedá.

Helena je totiž tak úchvatná, že se za ní všichni otáčejí. Já mám tytéž rysy, ale v mém případě působí trochu příliš ostře a nepřírozně.

Ale líbí se mi to tak. V mojí přítomnosti jsou ostatní nesví. Obezřetní.

Můj manžel ani nepozná, co ho zasáhlo.

2

HÉFAISTOS

„Nechci to udělat.“

„Na to už je pozdě, chlapče.“ Mínós, nevlastní otec, kterému jsem za všechno zavázaný, stojí přede mnou a upravuje mi límeček. Skoro jako opravdový otec na svatbě svého syna. Hrdost v jeho tváři je dostatečně upřímná, přestože celý zbytek dnešního dne je fraška. Poplácá mě po rameni. „S velkou mocí přichází velká zodpovědnost.“

Je legrační, že si konec toho pořekadla pamatuje, jen když se mu to hodí. Když jsme přijeli do Olympu, věci vypadaly celkem jednoduše. Získat titul Aréa a zajistit v tomhle prohnilem městě místo pro zbytek rodiny. Nic z toho ale neprobíhalo podle plánu. Já jsem turnaj nevyhrál, vyřadili mě už ve druhém kole a krom toho mi ta mrcha trvale poškodila levé koleno. Nenapraví to dokonce ani operace.

Kdybychom byli kdokoli jiný, skončilo by to tímto jedním neúspěchem.

Jenže *Mínós* není jen tak někdo. Je to mocný muž zavázaný někomu ještě mocnějším. Takového člověka jediný nezdar neodradí. Možná dokonce očekával, že v turnaji o titul Aréa selžeme, protože se nastalé situaci přizpůsobil nečekaně rychle.

„Nikdy jsi mě nevaroval, že když titul získám tímto způsobem, ponořím se až po krk do politických sraček.“

Třeba jako že si budu muset vzít tu čarodějnici Afroditu. Nenávídím ji od okamžiku, kdy jsem ji spatřil, protože se mi až příliš dobře umí dostat pod kůži. Manželství by bylo špatné vždycky – nikdy jsem si ho nepřál –, ale s ní bude každý den bitevním polem.

„Kdyby se ti podařilo vyhrát titul Aréa, oženil by ses s Helenou.“ Mínós použije ostřejší tón hlasu. „Selhal jsi, a proto jsme tady. Helena by byla mnohem povolnější manželka, ale kostky už byly vrženy.“

Hluboce pochybuju o tom, že by se ta ženská, která mi prokopla koleno, dala označit za *povolnou*, ale nebudu se hádat. Stejně na tom nezáleží. Helenu si brát nebudu. Musím si vzít Afroditu. „Neselhal jsem dvakrát,“ odseknou.

Teď jsem jedním ze třinácti nejmocnějších lidí v Olympu, ale od chvíle, kdy jsem zabil Héfaista a nastoupil na jeho místo, mě někdo neustále něčím svazuje. Nesmím tohle. Nesmím tamto. Musím si vzít ji. Nikdo ale nikdy nezmínil, že kromě svého jména přijdu i o veškerou svobodu. Nenávídím to.

Mínós se napřímí. Je to velký muž, skoro dvakrát rozložitější než já a o pár centimetrů vyšší. Za tu dobu, kterou jsme tu strávili, znatelně zestárl a vrásky kolem jeho očí i úst se prohloubily. Celý můj život pro mě byl skoro jako bůh. To on mě zachránil ze sirotčince, naučil mě všechno, co vím, a vypiloval ze mě válečníka.

Se všemi těmi jeho intrikami možná nesouhlasím, ale za všechno, co pro mě udělal, jsem mu dlužníkem.

Chci si prohrábnout vlasy, ale on mě chytí za zápěstí. „Rozcuchal by ses.“

„To je mi u prdele.“

Stáhne rty do tenké linky. „Tady na vzhledu záleží, Héfaiste. To je lekce, kterou se musíš hodně rychle naučit.“

Héfaiste. Ne Thesee. Jediný člověk, který stále používá moje skutečné jméno, je Pandora, a tu jsem za poslední

dva týdny skoro neviděl. Moje *snoubenka* ji drží jako rukojmí v podobě družičky, přestože Afrodita by to nikdy neřekla tak na rovinu. „Jmenuju se Theseus.“

„Už ne.“ Mínós mě sjede pohledem od hlavy až k patě. „Jestli nezvládneš svoji práci, tak mi nejsi k ničemu. V Olympu jsme ještě neskončili, ani zdaleka ne, a nemůžu na tebe dohlížet. Musím se starat o jiné věci.“

Musí se starat o jiné věci. Jasně. Ne, že by mi poslední dobou říkal, co má v plánu. Jméno není to jediné, co jsem ztratil, když jsem se stal Héfaistem. Ten titul mě v Mínóových očích umístil na druhou stranu barikády. Nebo mám přinejmenším takový dojem. Nemůžu se vzdát pocitu, že už mi nedůvěřuje. „Chápu,“ hlesnu nakonec. „Nezklamuje tě.“

„Vím, že ne, chlapče. Už ne.“ Podívá se na hodinky. „Je čas.“

Na jazyku mě pálí další stížnosti, ale zadusím je. Teď už není cesty zpět. Bylo pozdě, už když jsme vstoupili do tohoto zasraného města. Následuju Mínóa na chodbu, kde se shromáždila moje družba. Mí nevlastní bratři, Minotaur a Ikaros... a dva muži, které jsem si nevybral. Eros, zkurvený Olympský nájemný vrah. A Zeus, můj budoucí švagr. Nemohli by mi vyhrožovat jasněji, ani kdyby mi napsali vzkaz krví.

Zeus je běloch s blondátými vlasy a modrýma očima tak studenýma, až zamrznu na místě. Pozvedne obočí. „Problém?“

„Vůbec ne.“ Mínós je navenek zosobněním veselosti. „Nikdo nemá zaječí úmysly.“

„Dobře.“ Taková hrozba v pouhých pěti písmenech. „Jdeme.“

Vyjdeme z budovy na zahradu nebo dvůr, nebo jak se tomu blbému místu říká. Jsou tam davy lidí a všude samé kytky. Jako by to byla opravdová svatba, ne jen šaráda.

Je tam zbytek Třináctky. Snadno je poznám hned v první řadě. Artemis, která vypadá, jako by mě ze všeho nejradši rozdrtila na místě za to, že jsem zabil jejího bratrance, Athéna, Dionýsos, Apollón, Poseidon. Všichni vážní a přísní. Všimnu si, že Apollón si přivedl i tu svoji přítelkyni.

Každý z nich mi přeje smrt, a přesto jsou tady, na mojí svatbě. Musejí udržovat zdání. Tohle město takové pito-mosti zbožňuje. Démétér, Hádés a Héra doplňují ty předešlé. Jsou měkčí. Všichni jsou tak zatraceně *měkčí*.

Hudba zesílí a hosté se jako jeden muž otočí k honosným dveřím v zadní části prostoru. První přichází Ariadna, moje nevlastní sestra. Nemám se svatbami moc zkušeností, ale myslel jsem, že cílem je vybrat ošklivé šaty pro družičky, aby nezastínily nevěstu. Afrodita to však neudělala. Sytě červená hezky ladí s Ariadninou světle snědou pletí a střih lichotí jejím křivkám.

Moje oči zabloudí k reportérům seskupeným po straně. Cvakání jejich objektivů je slyšet dokonce i přes nevtíravou melodii, kterou organizátor svateb vybral pro tuhle část obřadu.

Pandora jde jako další, a to mě sere ještě víc. Vypadá skvěle. Vždycky vypadá skvěle. Šaty má trochu jiné než Ariadna a dokonale obemykají její postavu. Široce se na mě usměje, jako by celá tahle věc byla skutečná a nebyl to jen politický sňatek s nepřítelem. Ovšem Pandora se vždy snaží na všem vidět to nejlepší. Dokonale mě vyvažuje, protože já na téhle situaci nevidím ani špetku dobrého.

Přál bych si, abych si s ní v posledních dnech mohl promluvit. Vždycky mi uměla nabídnout jiný úhel pohledu. Možná zná nějaké tajemství, díky kterému by tohle manželství nebylo takovým nepřetržitým bojem.

Jenže to je jen bláhový sen.

Hermé a Arés jdou jako další v pořadí. Hermé je drobná černoška, která má na sobě nefalšovaný overal a hrdě

vystavuje své přirozené kudrny. Je roztomilá, ale už jsem poznal, jak je nebezpečná. Jen blázen by si při pohledu na ten uličnický úsměv pomyslel, že je neškodná.

Poslední jde Arés, běloška s kaštanovými vlasy. V každém jejím pohybu se odráží elegance, kterou v turnaji použila proti mně. Před vstupem do turnaje jsem nevěděl, že se věnovala gymnastice. Kdybych to tušil, možná bych ji tolik nepodceňoval. Přimhouřenýma očima sleduju, jak se blíží. To kvůli ní teď kulhám a s radostí bych jí tu laskavost oplatil.

Arés zvedne zrak a zachytí můj upřený pohled. Je naprosto úchvatná, i když mě propaluje očima. Jestli Afroditu nechtěla, aby ji na svatbě někdo zastínil, neměla svoji sestru vybrat za družičku. Arés je tak krásná, až se mi z toho mírně zvedá žaludek. Její rysy jsou tak dokonalé, že vypadají až nepřirozeně.

To bych mohl napravit.

Šlehne pohledem k mému koleni a její úsměv se ještě rozšíří. Mám co dělat, abych vydržel nehybně stát, zatímco prochází kolem mě a zabírá své místo na druhé straně oltáře. Nejradši bych jí ovinul ruce kolem toho dlouhého krku.

Hudba se změní a na řadě je Afroditu.

Atmosféra zhoustne, když projde dveřmi a pomalu se ubírá uličkou. Není tak nadpozemsky krásná jako Arés, ale přesto od ní nemůžu odtrhnout zrak. Její šaty jsou skoro neslušné, nebo přinejmenším vypadají, jako by mohly každou chvíli odhalit něco nepatřičného, a záplavu černých vlasů má vyčesanou vysoko na hlavě ve spleťtém účesu, který musel trvat celé hodiny.

Odvážně mi hledí do očí. Překvapí mě, že kráčí sama. Neměl by mi ji předat její bratr místo toho, aby stál za mými zády, jako by mi chtěl vrazit kudlu mezi žebra dřív, než stihnu odříkat slib?

Nejspíš je v tom nějaká symbolika. Olymp takové nesmysly zbožňuje. Nic tady není jednoznačné a nikdo neříká to, co si myslí. V Aeaie to bylo jiné. Nebudu předstírat, že to byl hezký život bez úskalí, ale lidi se na vás aspoň neusmívali, když vás chtěli při první příležitosti zavraždit.

Jsem si vědom toho, že přesně to samé jsem udělal před dvěma týdny.

Afroditu se zastaví přede mnou. Sama o sobě je vysoká, ale s podpatky přesahuje mých sto osmdesát osm centimetrů. Usměje se, ale není to výraz štěstí. Opět mám co dělat, abych se nenapnul. Četl jsem titulky na bulvárních stránkách, kterým tu říkají zpravodajství – MuseWatch. Nikdo nevěří, že tohle je sňatek z lásky. Svým způsobem je to úleva.

Nemusím předstírat, že se mi moje nevěsta líbí.

Kněz, vysoký starý běloch s pouhými třemi vlasy na temeni hlavy, začne vykládat o zásadách, které jsou předpokladem dobrého manželství, ale já ho ignoruju a hledím na ženu, se kterou se chystám propojit svůj život.

Ale ne na dlouho. Ne, pokud Mínós a ostatní zařídí, aby bylo po jejich. Vidím ho koutkem oka, neustále se usmívá a předstírá radost. Můj nevlastní otec nemá sebe-menší problém lhát výrazem obličeje i řečí těla. Když si vzpomenu na jeho slova, napřímím se.

Tohle je nezbytné, aby si ostatní mysleli, že nás zastrašili. Hraj svoji roli, Thesee.

Řídím se instrukcemi kněze a položím svoji levou ruku pod tu Afroditinu. Kůži má měkkou a hladkou, ne mozolnatou jako já. Nejsem takový blbec, abych si myslel, že to znamená, že není nebezpečná. Už dokázala opak.

„Máš studené ruce, manželi,“ zamumlá.

„Nejsou o nic studenější než tvoje srdce,“ odseknu.

Kněz si nás nevšímá a omotává nám kolem rukou zlatou stuhu, aby nás symbolicky svázal dohromady. Blábolí

něco o tom, jak spojuje naše životy. Trvá to celou věčnost a praží na nás letní slunce, takže mám pocit, že je mi oblek příliš těsný. Nejradši bych odtamtud vypadl a utíkal co nejdál, abych se už necítil jako zvíře v pasti.

Konečně zvedne naše ruce do výšky. „Co bozi spojili, člověk nerozlučuj.“

A je po všem.

Svázaní musíme zůstat až do hostiny, což mi připadá jako dobrá příležitost pro pokus o atentát, když jsou obě strany nepříjemně spojené dohromady a přinejmenším jedna z nich má zneškodněnou dominantní ruku. Další zbytečná olympská tradice.

Když společně procházíme uličkou, běhá mi mráz po zádech. Nikdo z lidí, kteří nás sledují, nevypadá dvakrát nadšeně. Přesně to jsem očekával, ale nebyl jsem připravený na to, jak moc zranitelný si budu připadat. Nesnáším to.

Projdeme dveřmi, ale tam se Afrodita nezastaví. Prakticky mě táhne přes halu, kolem tanečního sálu, kde bude hostina, až do nevýrazných dveří.

Moje oči si ještě přivykají na šero, když se otočí a postrčí mě ke zdi. Je to nemotorný pohyb, protože máme svázané ruce. Nakonec mi přistane na hrudi.

„Ty zasranej hajzle,“ zavrčí.

A hned vím, proč je nakrknutá. Očividně obdržela moje malé pozvání. *Dobře.* Uvolnění se opřu o zeď a vzhlednu k ní. „Problém, manželko?“

„Přesně víš, co mám za problém.“ Pokusí se mě chytit za bradu, ale já ji popadnu za zápěstí dřív, než se jí to podaří. Přimhouří oči. „Pusť mě.“

„Klidně to nazvi přehnanou opatrností.“ Trhne rukou a já ji sevřu ještě pevněji. „Nechtěl bych, abys mi těmi nehty rozdrásala můj krásný obličej.“ Nyní už jsem si je mohl prohlédnout zblízka a vůbec mě nepřekvapilo, že

jsou tak ostré, že by se daly považovat za zbraň. Nikomu s nimi nepodřízne krk, ale mohla by člověka připravit o oko.

Afrodita změnila strategii tak rychle, až se mi z toho zatočí hlava. Veškerý svůj hněv uzamkne v sobě během jediného úderu srdce. Najednou v mé náruči změkne, přestože její úsměv zůstane studený jako led. „Nejsi krásný, Héfaiste. Ale kdo ví, pár jizev by to mohlo vylepšit. Minotaurovi rozhodně posloužily.“

„Nechám si to ujit.“ Tahle interakce mě úplně vykojila. Začala útokem, ale nyní se ke mně tiskne jako milenka a nadra jí skoro vypadávají z šatů. Obličej máme tak těsně u sebe, že bychom se mohli políbit. Nelíbí se mi, jak rychle celou situaci obrátila. Nevěřím jí. „Ustup.“

„Proč, manželi? Zakrátko budeme muset naše manželství naplnit. Proč nezačít už teď?“

A vtom to pochopím. Tu zuřivost projevit nechtěla, ale tohle podivné sexuální napětí, které mezi námi vzplanulo jako jed, je úmyslné.

Spustím její ruku a přitisknu jí ji k bedrům, takže jsme k sobě ještě blíž. Mám co dělat, abych na ni fyzicky nereagoval. Jsem jenom člověk a Afrodita je sice zmije, ale je k sežrání.

Právě potvrdila přesně to, co jsem už předpokládal... a tím mi poskytla tu nejmocnější zbraň.

Předkloním se, abych jí mohl promluvit přímo do ucha: „Navštívil tě tvůj milenec, manželko?“

Na půl vteřiny se napne a opět se uvolní. Vzpamatovala se rychle, ale když se k sobě tiskneme, nemohl jsem to přehlédnout. „Nevím, o čem to mluvíš.“

„Lhářko.“ Je chyba být tak blízko, ale líbí se mi, že takhle nemůže tak přesvědčivě lhát. Nutí mě to využít příležitosti. „Nabídl ti, že tě zachrání? Že tě ochrání před mým velkým zlým já?“

Znovu se krátce napne a opět se přinutí uvolnit. Pomalu vydechne. „Adonis byl jen zábavné povyražení, ale nechal si emoce přerůst přes hlavu. Nezáleží na něm.“

Zasměju se. „Roztomilý příběh. Viděl jsem, jak ses na něj dívala na naší oslavě. Připadalo mi to jako láska.“ Jestli musím být v tomhle manželství – a to musím –, tak chci, aby Afrodita trpěla za to, že mě k tomu dotlačila. Politické machinace mě možná donutily ke sňatku, ale nakonec budu na koni já. Nehledě na to, jak je houževnatá, má jedno očividné slabé místo.

A já ho využiju naplno.

AFRODITA

Hostina se neskutečně vleče. Sice své pocity pečlivě skrývám, ale přesto mi poklesá srdce. Hrála jsem svému manželovi přímo do karet. Byla to chyba, která mě přijde draho. Nemůžu si dovolit Héfaista podceňovat. Když jsem zareagovala na to, že mě Adonis navštívil krátce před sňatkem s mým nepřítelem? Zrovna tak jsem mohla zamávat býkovi před nosem červeným hadrem. Můj manžel co nevidět zaútočí. Kéž bych mohla věřit, že Adonis té léce unikne, ale s rozbouřenými emocemi je všechno těžší a já mu svým rozhodnutím ošklivě ublížila.

A nejen jemu.

V průběhu všech proslovů, krájení dortu a prvního tance má Héfaistos na rtech samolibý úšklebek. Nejradši bych ho...

Podaří se mi vyprostit a vzdálit se od svého manžela, abych si z číšníkova tácu vzala skleničku šampaňského. Měla bych ho následovat k našim místům uprostřed stolu,

ale potřebuju okamžik pro sebe, proto odstoupím ke dveřím vedoucím ven. Slunce už zapadá a mírně se ochladilo. Ve vzduchu jsou cítit první náznaky blížící se zimy.

Zavřu oči a zhluboka se nadechnu. Touha oplatit Héfaistovi ten útok je skoro neodolatelná, ale nedošla jsem tak daleko díky unáhlenému jednání. Víceméně.

To jediné, na čem právě teď záleží, je přečkat zbytek hostiny a pak odolat nutkání učinit ze sebe už o svatební noci vdovu. Héfaistos je nepřítel, ale aspoň ho znám. Pokud si Mínós bude myslet, že dosáhl svého, přestane si dávat pozor. Snad.

Starosti kolem Mínóa a jeho plánů ale můžou počkat do zítřka.

Sice vím, že to není nejmoudřejší, ale stále přejíždím zrakem po hostech shromážděných v tanečním sále. Adonis tu není – *vím*, že tu není –, ale přesto ho ustavičně hledám.

Určitě neodjel z Olympu. Beze mě by to neudělal. Jeho život je tady. Má tu rodinu, peníze i celé město ctitelů. Umí k sobě všude přilákat lidi. Díky svému šarmu a kráse se stal miláčkem MuseWatche a velké části nejmocnějších rodin. To ho sice neochrání před jedním ze Třináctky, ale Adonis má sklony k naivitě.

Nic z toho však neomlouvá to, co jsem udělala.

Ani skutečnost, že jsem mu o tom neřekla jako prvnímu.

Zadusím výčitky svědomí, které se mi chtějí zakořenit v srdci. Adonis věděl, do čeho jde, když jsme se před lety začali stýkat. Než jsem se stala Afroditou, byla jsem Kasiosová.

Vypiju šampaňské a odsunu ty rozbourané emoce do pozadí. Nezáleží na tom, co mohlo být, protože tohle je teď můj život. Nedám svému manželovi ani jeho rodině sebemenší důvod si myslet, že mám zlomené srdce.

Nejprve bych totiž musela nějaké mít, abych ho mohla mít zlomené.

Vydám se ke stolu se svatebčany. Jde to pomalu, protože mě všichni chtějí zastavit a poblahopřát mi, nebo využít svých třicet vteřin času, aby se pokusili vlichotit se mocné Afrodítě. Mezi povinnosti mého titulu patří pořádání sňatků. Domluvená manželství jsou jedním z oblíbených způsobů Olympu, jak konsolidovat moc.

Mou pozornost stále znovu upoutávají svatebčané u stolu. Rozdělili se do dvou skupin. Mí lidé – Hermés, Eros a mí sourozenci – sedí na jedné straně a ti Héfaistovi – Minotaur, Ikaros, Ariadna a Pandora – na opačné. Zajímají mě ti druzí.

Tuhle prokletou rodinu znám teprve krátce, ale řekla bych, že Pandora je z nich jediná, koho můj báječný manžel pouze netoleruje. Dokonce i teď se naklání přes Ikara, aby s ní mohl mluvit, a dokonce má na rtech úsměv. Je zvláštní a měkký a nejradši bych kvůli němu popadla nejblíže vidličku a vydloubla mu obě oči.

Místo toho se zaměřím na Pandoru. Je to rozkošná drobná žena – malého vzrůstu a s kyprými křivkami, do kterých člověk může zabořit dlaně. Hladká světle snědá pleť a husté vlnité černé vlasy završují její zevnějšek. Nejvíce se však od ostatních liší tím, jak umí rozzářit každou místnost, do níž vstoupí. Její smích umí prostor zaplnit tak, jak jsem to ještě nikdy nezažila. Ke svým družičkám jsem ji připojila ze vzdoru, protože jsem věděla, že to Héfaistovi ublíží, ale zjistila jsem, že mi je její společnost příjemná.

Pokud je její chování jen maska, pak je to ta nejlepší, jakou jsem kdy viděla.

Héfaistos mě zahlédne a prudce si odsedne, jeho úsměv se rozplyne a ve tmavých očích se objeví mraky. Nelíbí se mi, jak je přitažlivý. Středně snědá pleť a tmavě zrzavé

vlasý, které má na tuhle událost dokonce řádně ostříhané. Svalnaté tělo z něj před jeho zraněním dělalo bojovníka a nepochybuju, že i se špatným kolenem dokáže napáchat slušné škody.

Přece jen dokázal zabít bývalého Héfaista.

Prosmeknu se kolem stolu a zaujmu své místo po jeho boku. Dokážu to. Zvolila jsem si to. Hostina už se skoro chýlí ke konci a pak bude zbývat jen naplnění manželství. Potom budu moci uvést do pohybu další fázi svého plánu. Následující hodinu nebo dvě musím jednoduše přetrpět. Přestože vím, co se blíží, zbytek hostiny uteče v podobě nekonečných blahopřání.

A pak už je čas nás vyprovodit.

Héfaistos se teprve teď nastěhoval do penthousu, který zdědil spolu s titulem – nejspíš proto, že mu to zaměstnanci jeho předchůdce pořádně ztížili –, a já ho rozhodně nechci vpustit do *svého* domu. Proto jsme si na noc zarezovali pokoj v hotelu.

Bylo to nejsnazší řešení, ale teď mi ta cesta připadá příliš krátká. Zbývající hosté lemují chodbu a hází před nás kytky – dokonalou směsicí červených růží, karafiátů a máků. Vytváří to nádhernou uličku, po které společně kráčíme a držíme se za ruce jako opravdoví novomanželé, ne jako nepřátelé. Vzdáleně si uvědomím, že nás někdo zuřivě fotí. Helena večer snímky projde a rozhodne, které se zveřejní už dnes. Ty zbylé mi pošle později.

Jak by svatba mohla fungovat jako rozptýlení, kdyby o ní všichni nemluvili?

Na konci haly se objeví moje sestra a krátce mě obejmě. „Dávej na sebe pozor,“ zašeptá a něco studeného mi vtiskne do dlaně.

Skloním zrak a málem se rozesměju. Je to malý nůž, pořádně zahnutý a navržený tak, aby mi dokonale padl do dlaně. „Co s tím mám dělat?“

„Je to vrah, Erido.“ Znovu mě obejme a promluví mi přímo do ucha. „Udělej, co budeš muset.“

Neřeknu jí, že se nemá bát. Tahle svatba byla skutečně hazardem. Třeba na mě Héfaiostos nastražil past stejně jako já na něj. Pokud se někdo z jeho rodiny rozhodne mě zabít a využít zákon o atentátu – tu pečlivě utajovanou a zvrhlou starodávnou olympskou klauzuli, která Héfaiostovi zajistila místo ve Třináctce –, pak by mohli získat můj titul. Když s ním budu o samotě, budu si vysloveně říkat o přepadení.

Jenže tohle nebezpečí je oboustranné.

„Budu v pořádku.“

„Neslibuj nic, co nemůžeš splnit.“ Ustoupí a pak už tam je náš bratr. Neobejme mě. Na takové sentimentality si nepotrpí.

Podívá se na mě a přikývne. „Udělej, co bude třeba.“

Helena vydá rozzlobený zvuk, ale ona Perseovi – nyní Diovi – nikdy nerozuměla tak jako já. Je nelítostný a chladně vypočítavý – obě tyto vlastnosti náš zparchantělý otec podporoval –, ale nikdy se nevzepřel své roli ve městě. Ne jako Helena. Ne jako Herkules. Když si vzpomenu na našeho nejmladšího bratra, trochu sebou trhnu. Není tady. Pozvali jsme ho, samozřejmě, ale on dal jasně najevo, že se do Olympu nevrátí, ani když už je náš otec po smrti.

Snažím se mu to nezazlívát. Je šťastný a to ostatním stačí. Musí to tedy stačit i mně.

„Vždycky dělám, co je třeba.“ Odvrátím se od zbytku své rodiny a přejdu se svým manželem k výtahu, který nás zaveze do apartmá pro novomanžele. Dveře se zavrou a já se podruhé ocitnu sama s Héfaiistem.

Nevím, co očekávám. Možná výhrůžky nebo další posměšky. Neřekne nic. To ticho mě znervózňuje, ale je to zbraň, kterou dobře znám. Můj otec ji nepoužíval často, ale když už to udělal, bylo to tak zlé, že bych skoro dala

přednost jeho pěstem. Když jsme ho obzvláště rozčílili, tak nás ignoroval. Celé hodiny a někdy i dny se choval, jako by nás neviděl ani neslyšel. Perseus vypadal, jako by mu to přinášelo úlevu, ale mě to rozpalovalo doběla. V patnácti letech jsem zdemolovala celý pokoj a přitom jsem na otce vrískala, zatímco on tam jen seděl, hleděl z okna a v klidu popíjel kávu.

Zachvěju se. Už mi není patnáct. Moje sebekontrola je těžce nabytá, ale mám ji. Dveře se otevrou dřív, než se přestanu ovládat, a já se vrhnu dopředu, aby mě Héfaiostos musel následovat.

Novomanželské apartmá je pěkně zařízené. Všechno na tomhle historickém hotelu je pěkné, proto jsem si ho vybrala. A také proto, že se tu už celé generace vdávají a žení všichni členové mojí rodiny.

V případě mého otce bylo těch svateb hned několik.

Zírám na vkusnou smetanovou výzdobu a zkroutí se mi žaludek. Bude nejlepší na to vůbec nemyslet. Ani na to, že můj bratr a švagrová v květnu v tomto samém pokoji strávili svatební noc po svém sňatku z rozumu. Zachvěju se. Tradice je past, ale už jsem zašla tak daleko, že nemůžu vycouvat.

Héfaiostos mě obejde a zamíří rovnou ke kuchyňce. Stojí tam láhev whiskey s křiklavou mašlí, která vypadá, jako by byla vyrobená pouze ze třpytek. Ještě než zvedne přiloženou kartičku a odfrkne si, vím, kdo nám ji tu zanechal.

Hermé. Ještě před dvěma týdny jsem ji považovala za jednu ze svých nejlepších přítelkyň, nyní však nevím, čemu mám věřit. Bratr ji považuje za zrádkyni a ona to obvinění nijak nevyvrací. Stále nedokážu uvěřit tomu, že by chtěla našemu městu ublížit nebo že se spolčila s Héfaiostovou rodinou. Určitě je za tím něco víc. Přece by Mínoovi neposkytla informace, aby mohl strhnout Olymp i celou Třináctku.

Možná jsem ale jen naivní. Už jsem slyšela i horší přídomky.

Potlačím rozporuplné pocity, které ve mně pomyšlení na Hermé vyvolalo, a připojím se k Héfaistovi u linky. „Dej mi to.“

„Zvládnou to sám.“ Skoro zuřivě začne tahat za mašli.

Jen tak tak odolám nutkání vytrhnout mu láhev z rukou a raději zvednu kartičku. Uvítá mě Herméino roztažené písmo.

Užijte si svatební noc, hrdličky!

Povzdechnu si a odhodím kartičku stranou. „Pořád ty její hry.“

„Je to Olympanka. Tohle děláte všichni.“ Konečně strhne mašli a se znechuceným zamručením ji pustí na linku. Zakrátko ji následuje i víčko. Héfaistos si dlouze lokne přímo z láhve. Někdy jindy bych poznamenala něco kousavého ohledně jeho neslušného chování, ale zrovna teď potřebuju to samé posílnění jako on.

Ne. Zatraceně *ne*.

Nejsem žádná slabá princeznička, kterou provdali proti její vůli. Tuhle svatbu jsem navrhla sama. Kdyby tohle byla pohádka, byla bych mazaná královna, nebo dokonce zlá čarodějnice. Nejsem bezbranná ani nevinná.

Jestli Héfaistos potřebuje tekutou odvalu, tak to budu já, kdo dnes bude mít navrch i navzdory tomu, že předtím použil ten odporný trik s Adonisem. Přesto od něj alkohol přijmu a přitisknu si ho ke rtům, aniž se mu přestanu dívat do očí. Jeden lok a potom druhý. Pak se zastavím a s cinknutím láhev odložím na linku. „Můžeme, drahý manželi?“

Pomalou zavrtní hlavou. „Opravdu jsi olympská děv-“

„Tady tě zastavím.“ Potřebuju veškeré své sebeovládání, abych nezačala ruce v pěsti... a možná mu i rovnou jednu nevrátila do obličeje. „Je jenom na tobě, jak bude tohle manželství příšerné nebo příjemné.“ Lži. Jednoznačně

mám v úmyslu vymýšlet svému *drahému manželovi* každý den nějaké nové utrpení. Veškeré informace, které nashromáždím, jsou cenné a můj bratr má vlastní plány, jak se dozvědět, co přesně Mínós plánuje. Na tenhle problém – na tohoto nepřítele – zaútočíme z několika různých směrů současně.

A pokud přitom dokážu udělat svému manželovi ze života peklo, bude to ještě lepší.

Podívá se na mě, jako by mě chtěl prohodit nejbližším oknem. Ten pocit je zcela vzájemný.

Rezignovaně přijmu svůj trýznivý osud a zamírím do ložnice. „Tak ať už to máme za sebou.“

3

HÉFAISTOS

Ještě jednou si dlouze přihnu whiskey a pak následuju Afroditu chodbou do šíleně vyumělkované ložnice. Všechno uvnitř odráží Olymp jako celek. Bohatství investované do zbytečných věcí, jen aby to hezky vypadalo. Zevnějšek je to jediné, na čem obyvatelům tohoto města záleží, a čím déle tu jsem, tím víc si připadám odtržený od reality.

Nezáleží na tom. Nepotřebuju realitu. Mám Mínoovy plány. Měl bych považovat za nezměrné vítězství, že jsem se z nasraného sirotka vyšvihl tak vysoko a stal se jedním ze třinácti nejmocnějších lidí v nejizolovanějším městě na světě. Očekával jsem ten pocit. Těšil jsem se na něj. Tohle je přece to, co jsem vždycky chtěl. Mít dost moci na to, aby si se mnou nikdo nemohl zahrávat.

Nečekal jsem však, že moc bude, jako by se mi kolem nohy zacvakla ocelová past.

V dětství jsem si vždycky myslel, že moc znamená svobodu. Když mě v pubertě přijali v Mínoově rodině, mé přesvědčení to ještě utvrdilo. Zodpovídá se jen jedinému člověku, a i tomu jen vzácně. Chtěl jsem to samé i pro sebe. Dychtil jsem po tom tak zoufale, až jsem to skoro cítil na jazyku.

Poslední dva týdny mi ukázaly, jak moc jsem se mýlil. Od okamžiku, kdy jsem se stal Héfaistem, jsem nerozhodoval vůbec o ničem. Nikdy by se mi ani nesnilo o tom,